

— obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 ust. 1 lit. a) i d) ppkt 3) rozporządzenia Rady (WE) z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. 1996, L 297, s. 1) oraz art. 14 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1432/2003 z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do warunków uznawania organizacji producentów i wstępnego uznawania grup producentów (Dz.U. 2003, L 203, s. 18), w związku z art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1182/2007 ustanawiającego przepisy szczegółowe dotyczące sektora owoców i warzyw, zmieniającego dyrektywę 2001/112/WE, 2001/113/WE i rozporządzenia (EWG) nr 827/68, (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96, (WE) nr 2826/2000, (WE) nr 1782/2003, (WE) nr 318/2006 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2202/96 (Dz.U. 2007, L 273, s. 1) i art. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 listopada 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. 2003, L 270, s. 1).

— Królestwo Hiszpanii twierdzi, że Komisja naruszyła art. 11 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 2200/96 w odniesieniu do organizacji producentów Tilla Huelva, uznając, że trzech członków tej organizacji nie odpowiada definicji „producenta”, i że wobec tego nie są spełnione przewidziane w art. 11 wymogi dotyczące demokratycznej kontroli, podczas gdy organizacja ta nieprzerwanie zrzeszała producentów, wobec czego zasady demokratycznej kontroli przewidziane w art. 11 ust. 1 lit. d) ppkt 3) rozporządzenia nr 2200/96 i w art. 14 rozporządzenia Komisji nr 1443/2003 w związku z art. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1782/2003 były spełnione.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 52 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008 (Dz.U. 2013, L 347, s. 549).

— W ocenie strony skarżącej metoda oceny na zasadzie ryczałtu, którą posłużono się w celu zastosowania korekty finansowej w odniesieniu do Andaluzji, jest niezgodna z obecnym art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 1306/2013 (który zastąpił art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1290/2005) oraz z zawartymi w dokumencie nr VI/5330/97 wytycznymi w sprawie obliczania skutków finansowych. Zastosowana korekta ryczałtowa jest niesłuszna, a w każdym razie nieproporcjonalna. Należało zastosować korektę punktową w wypadkach, w których rzeczywiście wystąpiły uchybienia. Jeżeli jednak należało zastosować korektę ryczałtową, to powinna ona wynieść 5 %.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2017 r. – Campine i Campine Recycling/Komisja

(Sprawa T-240/17)

(2017/C 202/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Campine NV (Beerse, Belgia) i Campine Recycling NV (Beerse) (przedstawiciele: adwokaci C. Verdonck, S. De Cock i Q. Silvestre)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności skargi;

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 lutego 2017 r. [C(2017) 900 final] dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie w jakim zgodnie z zaskarżoną decyzją strona skarżąca naruszyła art. 101 TFUE;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim wymierza stronie skarżącej grzywnę w wysokości 8 158 000,00 EUR oraz obniżenie grzywny zgodnie z argumentacją skargi;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący licznych uchybień o charakterze proceduralnym w tym braku uzasadnienia wysokości grzywny oraz w szczególności konieczności dostosowania wysokości grzywny zgodnie z pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ oraz odsetka zastosowanego podwyższenia. Strona skarżąca podnosi jednocześnie, że Komisja naruszyła ich prawo do obrony, prawo do bycia wysłuchanym oraz zasadę dobrej administracji, nie wskazując w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, ani w jakimkolwiek innym dodatkowym piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, swego zamiaru zastosowania podwyższenia [wymiaru grzywny] na podstawie art. 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Strona skarżąca powołuje się również na naruszenie obowiązku uzasadnienia, zasady pewności prawa, równego traktowania i proporcjonalności, ponieważ Komisja podwyższyła kwotę grzywny nałożonej na stronę skarżącą o 10 %, opierając się na pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz zastosowała to podwyższenie w sposób jednolity do wszystkich przedsiębiorstw uczestniczących w zarzucanym naruszeniu, nie zważając na fakt, że indywidualny udział poszczególnych przedsiębiorstw po stronie skarżącej różnił się w istotny sposób od udziału innych przedsiębiorstw uczestniczących w naruszeniu.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ nie wykazała w sposób wymagany prawem, że strona skarżąca naruszyła art. 101 TFUE. Strona skarżąca powołuje się w tym zakresie na błędną ocenę dowodów dokonaną w zaskarżonej decyzji oraz na słabość dowodów podniesionych na okoliczność udziału strony skarżącej w naruszeniu stwierdzonym jej w art. 1.
3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Sąd uznał, że strona skarżąca uczestniczyła w porozumieniu lub praktyce sprzecznej z art. 101 ust. 1 TFUE, dotyczący naruszenia art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003⁽²⁾ oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z powodu błędnej oceny wagi i czasu trwania naruszenia, a także okoliczności łagodzących oraz naruszenia zakazu dyskryminacji przy obliczaniu podstawowej kwoty grzywny.
4. Zarzut czwarty, podniesiony tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Sąd nie stwierdził nieważności zaskarżonej decyzji z powodu uchybień proceduralnych, na które strona skarżąca powołuje się w ramach zarzutu pierwszego, zgodnie z którym wspomniane uchybienia powinny przynajmniej uzasadniać unieważnienie podwyższenia wysokości grzywny zastosowanego na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2017 r. – ExpressVPN/EUIPO (EXPRESSVPN)

(Sprawa T-265/17)

(2017/C 202/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ExpressVPN Ltd (Glen Vine, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: A. Muir Wood, Barrister)